

Kürti László

esők után

zsúfolt a tér, s a tegnap esti járdán
nagy tócsákban remeg a volt vihar.
kerülgetve bosszankodsz, bármi hajt,
átsasszézol a szombat déli lármán.

nem bódít csók, ital már hetek óta,
nincs buli, szédítő fellángolás.
de hajtod, ahogy mézre jön darázs,
emléked mind cukros, kiömlött kóla.

a világot megváltó sörözések,
barátaidnak fontos dolga van...
bár szólhatnál, de nincs hozzá szavad,

hol kellenél, onnan meg folyton késel.
síránkozol, mert senki sem szeret,
ki fogja fel, viselje józan ésszel?

hurok

két nap múlva itt vagy, ha jól számolom.
harminc év az kicsit bántó,
rejtegethetnélek bárhol,
nem teher, inkább csak szárny a vállamon.

remeteként hallgattam most pár hetet,
réd gondoltam, majd, ha itt vagy,
dúdol szád, és öled ringat,
rozsdázva, mint nyitva hagyott ketrecek.

a szerelem az egyetlen dróthurok,
beléd estem harminc éve,
a dalnak nem itt van vége,
szorít, s jobb, ha végül is nem mozdulok.

vörösrézből dróthuzal az ékszerem,
levegőért kapkodok, de
nyugtass, fektess a melledre,
úgy szoríts, ne kelljen semmit értenem.